

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a Mgr. Ing. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Krajským soudem v Ústí nad Labem a Okresním soudem v Teplicích** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 105/2010, ve věci žaloby o zaplacení 5279,- Kč s příslušenstvím žalobce **Českého inkasní kapitálu, a.s.**, IČ: 27646751, se sídlem Václavské náměstí 66, Praha 1, zastoupeného JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Úslavská 33, Plzeň, a žalované **B. G.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích, pod sp. zn. 13 C 105/2010, v části týkající se zaplacení cen za služby obsahu ve výši 1250,08 Kč, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 15. 10. 2010, čj. 13 C 105/2010 - 37, ve spojení s doplňujícím usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 20. 7. 2011, čj. 13 C 105/2010-50, a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2011, čj. 12 Co 101/2011 - 56, **se** v tomto rozsahu **zrušují.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 21.3.2016 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále též „zákon č. 131/2002 Sb.“), mezi ním, Okresním soudem v Teplicích a Krajským soudem v Ústí nad Labem ve věci žaloby vedené u okresního soudu pod sp. zn. 13 C 105/2010, týkající se zaplacení částky 5279 Kč s příslušenstvím.

Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Právní předchůdce společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (dále jen „Telefónica“), Eurotel Praha, spol. s r. o., uzavřel dle svých Všeobecných obchodních podmínek se žalovanou na základě její žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací sítí Eurotel ze dne 23. 11. 2005 smlouvu o poskytování těchto služeb (dále jen „smlouva“). Tím se zavázal poskytovat žalované služby prostřednictvím mobilní telekomunikační sítě. Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit Všeobecnými obchodními podmínkami.

Jelikož žalovaná neplatila cenu za některé z poskytovaných služeb, postoupila Telefónica dne 3. 7. 2008 takto vzniklé pohledávky žalobci. Ten se poté žalobou ze dne 5. 9. 2008, podanou u Okresního soudu v Teplicích, domáhal, aby okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 5279 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Okresní soud v Teplicích usnesením ze dne 15. 10. 2010, čj. 13 C 105/2010-37, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že věc bude postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). Okresní soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad. Doplnujícím usnesením ze dne 20. 7. 2011, čj. 13 C 105/2010-50, rozhodl o vrácení soudního poplatku a o nákladech řízení.

O odvolání žalobkyně rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 11. 11. 2011, čj. 12 Co 101/2011-56, kterým usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Nárok žalobkyně posoudil shodně se soudem prvního stupně jako nárok na zaplacení ceny telekomunikačních služeb plynoucí ze smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, o kterém rozhoduje podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Uvedl, že součástí vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací jsou kromě cen za služby elektronických komunikací též ceny za služby obsahu. Jedná se konkrétně o tzv. operátorské/audiotextové služby ve výši 1002,58 Kč, Premium SMS ve výši 60 Kč, uvítací melodie ve výši 15,01 Kč a o aktivaci appletu Personal SMS ve výši 59,50 Kč ve vyúčtování č. 1860127377 za zúčtovací období od 23. 12. 2005 do 22. 1. 2006, a dále o službu Eurotel Asistent ve výši 42,84 Kč, uvítací melodie ve výši 10,65 Kč a aktivaci appletu Pin Manazer ve výši 59,50 Kč ve vyúčtování č. 1760240981 za zúčtovací období od 23. 1. 2006 do 22. 2. 2006. V případě těchto služeb se jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací. Služby tohoto charakteru jsou podle § 1 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích vyjmuty z působnosti tohoto zákona, resp. z rozhodovací pravomoci Českého telekomunikačního úřadu. Navrhovatel tedy uznává svou kompetenci pouze k rozhodnutí v rozsahu vyúčtované ceny za služby elektronických komunikací v celkové částce 4028,92 Kč za nedodržení podmínek smlouvy.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Spornou otázkou v konkrétní věci zůstává, kdo má pravomoc rozhodovat o povinnosti zaplatit cenu za služby obsahu. Okresní ani krajský soud se touto problematikou nezabývaly, neboť žalobní návrh nebyl v tomto směru konkretizován.

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12 (všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněny dva předpoklady.

Prvním z nich je osobní předpoklad stran sporu. Na straně jedné se musí jednat o osobu vykonávající komunikační činnost, kterou se dle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací a provozování přístrojů* dle § 73 citovaného zákona. Druhou stranou sporu musí být osoba splňující předpoklady vyplývající z ustanovení § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (ten, *kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*), případně ustanovení § 2 písm. b) tohoto zákona (ten, *kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*).

Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je splněna tehdy, „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“.

Pokud jde o osobní předpoklady týkající se stran sporu, zvláštní senát nemá pochyb o tom, že společnost Telefónica, se kterou žalovaná uzavřela smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, byla osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích; žalobce je pak osobou, které byla pohledávka plynoucí ze zmiňované smlouvy poskytovatelkou smluvně postoupena. Žalovaná pak bez pochyby naplňuje charakteristiku účastníka podle ustanovení § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Spornou se nicméně jeví povaha sporu mezi těmito osobami, a to pokud jde o pohledávku žalobce, která vychází z poskytnutí operátorských/audiotextových služeb, dále služeb Premium SMS, uvítací melodie, Eurotel asistent a aktivaci appletů Personal SMS a Pin Manazer v celkové částce 1250,08 Kč. Navrhovatel namítá, že o takovém předmětu sporu není oprávněn rozhodovat, neboť poskytnutá služba není službou elektronických komunikací ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích.

Podle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí *služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled na obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*.

Ze shora popsané definice služeb elektronických komunikací je zřejmé, že touto službou nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Do této kategorie nebudou spadat služby, jejichž užívání, respektive přístup k jejich obsahu, poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) sice zprostředkuje svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

V posuzované věci je (z hlediska určení rozhodovací pravomoci) mezi navrhovatelem a obecnými soudy spornou část žalobcem uplatněného nároku v rozsahu odpovídajícímu vyúčtování za poskytnuté operátorské/audiotextové služby, dále služby Premium SMS, uvítací melodie, Eurotel asistent a za aktivaci appletů Personal SMS a Pin Manazer.

Povahou takovýchto služeb se zvláštní senát v minulosti opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 – 7, ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011 – 16 a ze dne 11. 6. 2012, čj. Konf 11/2012 – 14), kde konstatoval, že jde o služby, které neposkytuje telekomunikační operátor, ale jeho smluvní partneři; v nyní projednávané věci specifikované vyúčtované služby tak neposkytla společnost Telefónica, resp. její právní předchůdce, ale prostřednictvím své sítě elektronických komunikací pouze umožnila (zpřístupnila) žalované užívání služeb smluvních partnerů. Zvláštní senát tedy shledal, že předmětné služby poskytnuté žalované, označované též jako „služby třetích stran“, nejsou dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci návrhatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu poskytovatele telekomunikačních služeb (respektive žalobce), žalované a poskytovatele služby obsaženy podmínky stanovené větou první, případně též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou služby elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť dle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

Rozhodování v této věci tedy zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu o věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát usnesením dle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že věc v části týkající se ceny za služby obsaženy projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Teplicích a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu, v němž jsou k projednání a rozhodnutí věci jsou tyto soudy příslušné.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Teplicích pokračovat v původním řízení o podané žalobě v rozsahu, v jakém bylo jeho rozhodnutí zrušeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. března 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu